

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik

w sprawie z wniosku T. B.

o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego w Olsztynie K. S. i T. C. od orzekania w sprawie o sygn. akt I C 669/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 31 marca 2023 r.,

stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Olsztynie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 5 grudnia 2022 r., I C 669/22, Sąd Okręgowy w Olsztynie przekazał do Sądu Najwyższego wniosek powoda T. B. o wyłączenie sędziów Sądu Okręgowego w Olsztynie K.S. i T.C. od rozpoznawania sprawy o sygn. akt I C 669/22, uznając go za wniosek, o którym stanowi art. 26 § 2 i 3 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym.

Postanowieniem Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 14 lipca 2021 r., wydanym w sprawie C-204/21, Rzeczpospolita Polska została zobowiązana, natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w tej sprawie, m.in. do zawieszenia stosowania art. 26 §§ 2, 4-6 i art. 82 §§ 2-5 u.SN, w zmienionym brzmieniu, jak również art. 10 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2020, poz. 190 ze zm.), przekazujących do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów braku

niezawisłości sędziego lub braku niezależności sądu. Wskazany postanowieniem TSUE nie zwiesił natomiast stosowania art. 26 § 3 u.SN, który stanowi, że wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości.

Pomimo iż w dniu orzekania procedura z art. 26 § 2-6 ustawy o SN nie jest jedyną przewidzianą w systemie prawnym w celu podnoszenia przez zainteresowanego (stronę) zarzutu spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności oraz braku niezależności sądu, to w mocy pozostaje wskazane postanowienie Wiceprezesa TSUE. Skoro więc podstawą przekazania Prezesowi Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego wniosku o wyłączenie od rozpoznania sprawy był art. 26 § 2 u.SN, to – pomijając dyspozycję tego przepisu – Sąd Najwyższy stwierdza swoją niewłaściwość i w konwencji przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Olsztynie, jako właściwemu.

[SOP]

[ms]